

DOMNIȚA GEORGESCU MOLDOVEANU

PUI DE GREIER

EDITURA TINERETULUI

Pentru o fetiță
care cântă

DOMNIȚA GEORGESCU MOLDOVEANU

Pres. Cămin
1967

PUI DE GREIER

Ilustrații de V. GRESCENCO

Ediția a IV-a

EDITURA TINERETULUI

Intr-o zi,
Cît ai clipi,
Vara se călători,
Pe aripe de cocori,
Ducînd cîntece și flori.

★

A rămas mîhnit pămîntul
Că i-a ruginit veșmîntul ;
Că se uscă florile,
Că-ntîrzie zorile,
Că la joc nu vin copii
Și potecile-s pustii.
Toate-s triste, toate tac
Lîngă marginea de lac.
Doar un pui de Greier mic
Trece vesel pe colnic.
Trece singur, singurel ;
Cine-i cîntăreț ca el ?
Scripca lui n-are pereche...
„Dă scufia pe-o ureche,
Mînecele își sumete
Și se-ncheie-apoi la ghețe.
Intră-n ierburi, saltă-n șir
Și se cațără pe-un fir,
Potrivindu-și sus vioara.

Dar ce zumzet prinde țara?
 Vede gizele în roi.
 Zarva lor era în toi.
 O grămadă de gîngăanii
 Încărcau căruțe, sâanii.
 Gărgărițele mărunte
 Urcă bobul cit un munte.
 Boii domnului se-nhamă,
 Cară simburi, cară poamă.
 Vine țănoș un Bondar,
 Cu doi saci plini de nectar,
 Să-i ascundă în hambar.
 Trec Albinele spre faguri
 Și Furnici se-arată-n praguri,
 Cu ochi mari,
 Cu ochelari,
 Și cu șorț de bucătari!
 Croitoru-și ia mosorul
 Și lilele fuiorul.
 Săpă-n scoarță cuiburi Carii,
 Pe cînd Fluturii, sprintării,
 Cu aripe de ninsori,
 Duc o sarcină de flori.

★

Toți s-au strîns în luminîș,
Clădind case sub frunziș,
Cu povară,
Strînsă-n vară,
Ca s-o rînduie-n cămară
Uite-un Forfecar voinic
Trage-abia suflînd un spic.
Sare-n față Pui de Greier
Că-l cunoaște :

— Ce faci?

— Treier.

Am copii și am bunic;
Nu ne cîntî cumva un pic?
La serbări noi știm prea bine
Nu-i alt cîntăreț ca tine...
Ce ne-am bucura cu toți!...
Stai pe gînduri... Sau... nu poți?
Las'că e destulă vreme...
Mulți la clacă-or să te cheme,
Și, oricum, te-om auzi.
Pii! Grozav ne-om veseli!
Doar te-adăpostești cu noi,
Că vin vînturi și vin ploi,
Frig, și iarnă, și îngheț.
Puiul ride-atunci semeț :
— Cri! cri! cri!
Hi! hi! hi! .

Eu sint Greierel isteț
Și vioara mea-i de preț !
Pe sub frunze nu mă-ndoi ;
Stau și singur. Ce-am cu voi ?
Niște biete gize mici !
Nu mai cînt pe sub aglici.
Nu mai vin la vreo serbare.
Sint un cîntăreț prea mare !
Oamenii mă iau în seamă,
Rizători copii mă chemă...

★

Dar cum a sîrșit de zis,
Zările s-au fost închis,
Norii s-au involburat.
Rece, vîntul s-a iscat,
Și-a pornit hai-hui, vîrtej.
Pui de Greier, prins de-un vrej,
Cată-n lături speriat !
Gizele unde-au intrat ?
Ramuri de copaci se frîng,
Zgribulite ierburi plîng.
Vîntul Rău nu-l ocolește :
Furios rotind vuieste
Și la Greier se răstește :
— Ce te-nvîrți pe-aici hoinar ?
Și ce-ascunzi în buzunar ?
Ia să văd, ce dai de gol,
Că te suflu rostogol !
Pui de Greier, mic, plăpînd,
Naltă scripca tremurînd.
— O vioară ?... Ha ! ha ! ha !
Am să cînt și eu cu ea !
Piei acum din fața mea !
Și lovînd c-un spin în pui,
Vîntul Rău fugi tehui.
Și-agăță vioara-n piept
Și-o luă spre codri, drept.
Cerînd iernii turmele
Să-și copere urmele.
Turmă albă, turmă sură,
Peste cîmpuri, pe răsură.

★

Pe la margini de păduri,
Greierel prădat de furi
Plinge-n miriștea de griu
Și-i curg lacrimile riu.
Tare-i singur. Tare-i mic,
Părăsit și de nimic!
Spre poiană s-ar abate
La vreun ochi de geam ar bate
...Făr'de scripcă... nu se poate!...
Unde-o fi vioara lui?
Tu, ninsoare, poți să-i spui?
Fluturi de omăt foșneau:
N-au văzut și nu știau...
Iar un fulg mărunț de nea
Cu strai alb de catifea
Încheiat în mărgărint
Și botine de argint,
Mai blajin și mai milos,
S-a lăsat la Greier jos.

— Fii pe pace, Pui de Greier,
Că pornesc eu să cutreier
Țara toată-n lung și-n lat
Și vioara o s-o cat.
Însă vezi, că nu e vară!
Ia o frunză, te-nfășoară
Să nu degeri pînă-n seară.
Apoi fulg de nea s-a dus
Rătăcind în jos și-n sus
Și vioară n-a găsit...
Și-a pornit pe-un plîns cumplit
Pînă cînd s-a istovit
Într-un picur cristalin
(Fiindcă-a fost vîntul hain.)

*

Trece-o zi, trec două, nouă,
Trece-o lună... Plouă... Plouă.
Norii coama-și flutură.
Stropii mari îi scutură.
Rebegit și pricăjit,
Prin tufiș cine-a scîncit?
Pui de Greier, negreșit!
Astă-iarnă n-avea cizme
Și-acu-i plin de reumatisme,
Nici vreo haină, cit de cit
Ofl grozav îl doare-n gît.
Și strănută și tușește...
(Frunza nu prea te păzește.)

Ud, prin ploaie-abia se mișcă,
 Vrînd să sară-un fir de hrișcă,
 Dar noroiu-l prinde lipcă.
 — Cine știe de-a mea scripcă?
 Zice bietul, în zadar,
 N-oi ști tu, Pic de cleștar?
 Pic de ploaie lăcrima
 În careta de mărgea,
 Telegarii și-i strunea
 — Telegarii înspumați
 Cu beteală înhămați
 Și din gură cuvînta :
 — N-am văzut vioara ta !

★

Zile multe se petrec,
 Norii vin și norii trec.
 Și-ntr-o bună dimineată,
 Raza mică cea isteată,
 Fiica Soarelui Răsare,
 Prinde mare să pogoare
 Lunecînd pe-un fir de in.
 Are ochi de cer senin,
 Galben păr de Cosînzene,
 Și din flori de Sinziene,
 Împletită-i e rochița,
 Cu iglița.
 Iar ălțița,
 E cusută-n aur moale.
 Condurei, două petale
 Strînse bine pe picior.
 Cum o văd, florile-nflor,
 Mugurii pe ram tresar
 Și copiii rid și sar.
 Pui de Greier, lingă-un trunchi,
 I se lasă în genunchi :
 — Rază mică, bun venit !
 O vioară n-ai găsit?...
 Uite că e primăvară.
 Gîzele-or ieși pe-afară
 Și m-or face de ocară.
 Și-or să ridă-n hohot, zău,
 Cum stau făr-de scripcă eu ?

Drept e, m-am cam sumețit,
Însă cite n-am pățit !
Stai și-ascultă ce-am mai tras
Pribeșind fără pripas...
Raza îi zimbește lin :
— Suie firul meu de în !
Cațără-te-n graba mare
Să urcăm la Tata Soare.
Că ruga-mi-l-om ruga,
Și vioara ți-o căta.
Fir subțire, poleit,
Urcă Greierul uimit.
Se tot nălță și-i e frică.
Dar îl mină Raza mică.
Și se-agață și se-anină,
Dus de raza de lumină.

★

Colo sus, pe jilț de foc,
Tata Soare șade-n loc.
Pletele-i se clătinău
Și pe cer străfulgerau,
Aruncind luciri pe văi.
Ochii lui, două vâpăi.
Flăcările-i ard pe frunte ;
Luminează culmi de munte
Jur în jur scintei vin roi.
— Rază mică ! Vai de noi !
Mă dogoare.

— Lasă-aleanu !¹

Zice Raza. Cu ocheanul
Tata Soare de se-arată,
Tot necazul ți se gată.
Raza mică se ruga,
Greierul mocnit ofta,
Soarele ocheanu-și lua.
Și cînd iscodea o dată,
Străbătea pădurea toată.
Ațîntea de două ori,
Și cotrobăia prin nori

¹ Aleanu — grijă, inimă rea (n.a.).

De trei ori privea din nalt
Și-n tărîmul celălalt
Răsărea vioara-n hău,
Pitulată de Vînt-Rău.

★

Fir subțire iar s-a tors.
Greierel pe trunchi s-a-ntors,
Frecînd ochii buimăcit
Și-acum stă la socotit.
Își tocmește-ntîi opinci,
Iar toiege, patru, cinci.
Buzdugane, fără număr,
Și desagi de dus pe umăr.

Și trezit la Cîntători,
El dă fuga către flori,
Întrebînd din 'floare-n floare
Să-i arate o cărare.
— Unde-i celălalt tărîm,
Pe Vînt-Rău să mi-l fărîm,
Să-mi iau scripca înapoi?
Flori frumoase, nu știți voi?
Florile scîpesc de rouă
În bătaia lunii, nouă,
Și tăcute se înclină,
Și prin somn abia suspină.
Numai blînda Viorea
Tresărînd se deștepta
Și-i spunea, mări, spunea,
Cum să iasă dintr-un salt
Pe tărîmul celălalt.

*

Acolo dacă-a, ajuns,
A bătut și i-au răspuns
Meșteri mari și meșteri mici,
Făurarii cei pitici,
Străluind pe la portici.

Statu-Palmă-Barbă-Cot
 Aducea alaiul tot,
 Și-a ținut și-o cuvintare
 Pentru bună-ntîmpinare.
 — Auzit-am auzit
 C-ai fi cîntăreț vestit,
 Lumea-ntreagă-ai fi vrăjit.
 Ia așază-te puțin
 Să-ți închin paharul plin,
 Ori... Ia spune-ne, ce cați,
 Pînă-aicea de răzbați?
 Greierul pe gînd nu stete.
 Spuse păsul pe-ndelete,
 Și îndată un perete
 De zăpadă și de foc
 Desfăcutu-s-a pe loc.
 Repezi, dindărătul ușii,
 Vin pe urmă spiridușii
 C-un cioacan ciocnind în stîncă,
 Și-unde fac o bortă-adîncă
 Și un drum întortocheat,
 Pînă către un palat.

— Uite casa Vintului !
Mi te-așterne drumului
Scotocește, ia-ți vioara
Să cinși vesel toată vara.
Teamă n-ai, că Vintul nu-i.
Astăzi, a plecat hai-hui !

★

Greierul ascultă toate.
La palat în poartă bate.
Porți de-aramă răsunau,
Răsunau și se-nălțau
Ziduri pin-la cer creșteau,
Să răspundă nimeni nu e.
Singur lacătul se-ncuie...
Greierul mirat se suie
Și se-aburcă și se saltă
Peste gratia înaltă.
Însă cum se ridică,
Poarta iute-l scutura
Și vuia,
Și se surpa.
Ziduri prind să se dărime,
Vor pe Greier să-l fărime,
Dar el sare în picioare
(S-a lovit nițel și-l doare).
Cînd îl vîd că-i viu și treaz,
Țipă spinii de necaz.
Groase scorburi cad de-a dura
Și se sparg vărsîndu-și ura.
Păzitori cu trup de iască
Ies din ele să-l gonească.
Se subție, se întind,
Bice-n plesnete rotind.
Cremenele scapără,
Greierul se apără.
Cremenele se izbesc,
Dar pe Greier nu-l strivesc.
Iasca s-a aprins să-l frigă,
Stilpii auie și strigă ;
Se-nconvoaie, se ciocnesc
Și palatul mi-l vestesc.

Bolțile încep să mugă
 Ptiu ! palatu-o ia la fugă !
 Uite-l ici, uite-l colea,
 Fulger iute-l coperea.
 Uite-l iarăși. Unde-o fi ?
 Printre neguri mai sclipi
 Și departe se piti.

★

Pui de Greier cată-n van
 Casa Vintului viclean...
 Tot aleargă și, de trudă,
 Fruntea-n boabe mari i-asudă,
 Ostenit, ar sta pe-o piatră —
 Pietrele s-ascut și latră.
 Și-ar gusta un strop de apă —
 Sar ciulinii și-l înțeapă.
 Greierul nu se lăsa.
 Buzduganele rotea.
 Și pe cale se-nturna.

★

Lingă stinca fermecată,
 Spiridușii se arată
 Cu căciuli moțate, roșii.
 (Dau zor mare inimoșii !)
 Se tot duc și vin pe rind,
 Pietre rare-n saci cărind.

Greierel de se ivi,
Barbă-Cot la ei clipi,
Și cu ochii de scintei
Toți se strâng să vadă ce-i.
Puiul suflă istovit,
Cătrănit și obidit,
Și suspină : — A pierit !

★

Cu ciocane, cu topoare,
Făurari se strâng, popoare.
Și din fire de argint
Fac un lanț și-l tot întind
Peste zare ca pe-un brîu
Pină prind palatu-n friu.
El se smulge, chip să scape;
Scoate fum, revarsă ape.
Ies pe coșuri vilvătăi,
Joacă împrejur vâpăi.
Turnuri țiuie, blestemă...
Făurarii nu au teamă
Îi așază,-l priponesc
Și-n piroane-l țințuiesc.
Mai la urmă stînjeni bat.
Grele stînci au rezemat...
Cum sfîrșesc de ciocănit,
Greierul a și sărit :
Pin-acu a fost mai greu.
Mai departe plec doar eu...
Barbă-Cot stă pe-un butuc :
— Singur nu te duci !

— Mă duc !

Intru... Și-apoi las'pe mine,
Că-mi cunosc vioara bine.
Spiridușii-s mulți nu-i numeri.
Însă tac și dau din umeri,
Apoi fac anume semn,
Cad obloanele de lemn.
Și la cele nouă caturi,
Ferăstruici se dau în laturi.
Uși de aur s-au deschis...
...Dar piticii, unde mi-s ?

Că-i bătut cu nestemate
Cel palat. Și cum să cate
Ochi de pămîntean la el?
Vai de bietul Greierel!...
Ba de frică,
Iaca-i pică
Buzdugane și toiege.
Praf din ele se alege!
Speriat, ar vrea să iasă,
Dar în jur prind să se țeasă
Razele ca pinzele,
Și el strîns într-însule.
Ar lovi, dar nu mai poate,
Că-i cu mîinile legate.
Și-ar țipa, dar n-are cum,
Parcă e-necat de fum.
Se tot zbate-așa în loc
Și-l ard pinzele de foc.
Geme-nceț, neputincios,
Lăcrămînd fără folos.
De-o mai sta încă nițel,
Scrum e micul Greierel!

Ici aproape în răzor,
Făurarii șed ciopor.
Deodată iau aminte
La vîlvoarea dinainte,
Și se-ncruntă uluiți,
Unul strigă :

—Hai săriți!

Pui de Greier a fost prins!
Razele l-au și încins!
— Lasă-l să se-nvețe minte!
Ce se lăuda-nainte?
Zice-un spiriduș posac,
Cocoșîndu-se pe-un sac.
— Prea-i poznaș!
— Ba prea-i trufaș!
Altul sare:
— Bietul pui,
Dac-ai fi în locul lui?

În grămadă
Iese sfadă.
Unii n-ar mai vrea să-l vadă
Pe acel înfumurat,
Șturlubatic ¹, zvăpăiat.
Cei bătrini atunci le zic :
— E nepriceput și mic ;
Să-l mai ajutăm un pic.
De-o găsi acum vioara,
O să cînte toată vara
Și-o fi iarăși bucurie
În pădure, pe cîmpie...
— Îl iertăm ?

— Se înțelege !...

Vine grabnic să-l dezlege
Statu-Palmă-Barbă-Cot,
Aducînd alaiul tot
Și se-ndură,
Și dă gură.
Umbrele că se lăsau,
Pietrele nu mai luceau.
Pui de Greier cum scăpa,
Mîinile la ochi ducea
Și plîngea,
Și se căia,
Inima ți se rupea !
Spiridușii se-mbunau
Și pe dată-l dăruiau
Tot cu sulii, buzdugane,
Fermecate, năzdrăvane,
Tot cu arcuri și săgeți,
Să înfrîngă pe procleți.
Chiar piticul cel posac
Scoate-un paloș cît un ac :
— Cui vei vrea, să-i dai de hac !
Și-acel strașnic meșter faur,
Îi dă chivără de aur
Să înfrunte și-un balaur.
Adunîndu-se din straturi
Se întrec apoi în sfaturi :

¹ Șturlubatic — neastîmpărat, zburdalnic (n. a.)

— Vezi acum, pășește lin,
Că pe-acolo-i loc străin...
Zgripturoaica cea bătrână
Stă de veghe într-o rină.
Dacă dai de ea în tindă,
Fugi-napoi să nu te prindă.
Dacă șade-ntinsă-n perne,
Înspre noi la drum te-așterne.
De s-a-nchis în vreun celar,
Să n-ai frică, nici habar,
Însă umblă-ncet și rar,
Ca să nu-ți fie amar.
Pui de Greier mulțamea
Și alaiul se-nturna
Pe podețuri, peste punte,
Și pe cărării de munte.

★

Greierul sări sprintar
În palatul de cleștar.
Peste praguri de-a călcat
El povețele-a uitat.
Și nu face multe salturi,
Că mi-l prididesc din nalturi —
Fiii Vântului hain,
Și cărarea i-o ațin.
Cați la ei și te tot miri...
Tare-s șui, tare subțiri...
Mai cit firele de ață,
Dar de Greier se agață.
Unul pașii-i împletește,
Că abia se mai urnește.
Altul vijție urzici,
Pe obraji lovindu-l: plici!
Ghimpi în sîn îi tot strecoară,
Însă nu-l pot scoate-afară.

L-întăsoară,
Se desface,
Vin cu ace,
Praf le face!
Dacă văd că s-au spetit
Și-ncă nu l-au biruit,
Piuie
Și chiuie
Cît pe ce să-l asurzească.
...Dar ce gură mi se cascade??
Neagră, lucie, smolită...
Limba parcă e coclită.
Dinții ruginiți, de fier...
(Or fi ros ardei, piper...)
...Mama Vîntului turbat!
Cum de s-o fi deșteptat?
— Alei, Greier, alelei...
Ce ai cu nepoții mei?!
Îndrăzneț mai ți-a fost gîndul
Să pătrunzi unde stă Vîntul!
Nu mai scapi! Sint mama lui!
În străfunduri te încui!...
Și cînd scorpia sufla,
Buzduganele-i zdrobea,
Chivăra-i rostogolea,
Paloșu' i-l zdrumica.
Pin-a nu se dumiri,
Greierul se și trezi
Strîns în lanțurile reci,
Aruncat în fund de beci...

★

Pe sub cer senin de vară,
Păsări cîntă, fluturi zboară.
Numai micul Greierel
Plînge singur, singurel.

Ferecat și-ncătușat
În adîncu-ntunecat.
Socolea că seamăn n-are,
C-ar fi cîntăreț prea mare
Și-acum uite-l în pierzare...
N-ajungea cit a pățit ?
Vintulețele-a stîrnit,
Zgripluroaica l-a simțit.
...Și cum plinge, lacrimi pică,
Pe sub ziduri să se scurgă,
Limpede izvor să curgă.
Spiridușii-or înseta
Și veni-vor cu cofa,
Cu cofița, cu ulcior,
Să bea apă din izvor.
Cînd se-apropie de apă,
Stropii sar, cofa le scapă,
Și ulcioare dacă-ntînd,
Picuri zboară licurînd :
— Nu ne puneți în ulcior
Ca pe apa de izvor,
Și-n găleți și-n stropitoare,
Că noi sîntem lăcrămioare,
Lacrimi de greierel,
Care plinge singurel !
Spiridușii stau s-audă
Și nici buzele nu-și udă.
Le-o fi sete, gura arsă
Dar s-adună toți și sar să
Scape iar pe bietul pui,
C-a ajuns al nimănui.

Și se-ncinge-o luptă cruntă,
Pe pitici grăbit i-nfruntă
Vintulețe
Șugubețe
Cu nuiiele și cu bețe
Fii de Vint, nepoți de Vint,
Fluierînd și șuierînd.
Zgripțuroaica cea bătrînă
Le aruncă-n ochi țărînă.
Dă cu pietre colțurate
Să-i lovească pe la spate,
Zăngăne din solzii grei,
Zvircolindu-se spre ei.
Și prăvale bolovanii
Doar, doar, să le curme anii.

Iar apoi răcnind în goană,
Culmile de munți răstoarnă
Să-i vestească pe feciori
Să le-adune pe nurori.
Din afund de văgăună
Iese vajnic o Furtună.
Țipă Vijeliile,
Năvălesc Stihile —
Și dau buzna Viscol, Ger,
Clănțanind dinții de fier...

*

Spiridușii mi-i răpun.
Spiridușii mi-i supun.
Vine însuși Tarta-Cot
Ca să-i lege cot la cot.
Iar pe scorpia cea rea,
În străfunduri o mina.
Tarta-Cot din palme bate,
Cad cătușe, cad lăcate.
Sare-afară micul Pui,
Zgripturoaica-n locul lui...

Sed acum piticii roată
Să socoată
Cum să poată
Scripca din pălat s-o scoată.
Iar pe Greier il mîngîie
Și-ar vrea cătinel să-l miie,
Să-i dea tihnă
Și odihnă,
Pătucean
De Măghiran,
Pernă albă
Înfățată-n flori de Nalbă.
Însă Greierel suspină,
De genunchii lor se-animă :
— Vin și eu cu voi să caut
Unde parcă sună-a flaut.
Unde harpele adie...
Cine știe, cine știe
De cămara daurită,
Ca să-mi iau într-o clipită
Scripca țintuită-n cui
Cît e vintul dus tehui ?
De-aș avea vioara mea,
Zi și noapte aș cînta,
Vara-n lanul de cicoare,
Iarna colo la serbare,
De cu seară pînă-n zori
Pentru gîze, pentru flori...
Și cum a sfîrșit de zis,
Cămăruia s-a deschis
Luminînd, străluminînd,
Clopoțel de-argint sunînd.
Greierel pășește pragul :
Ce-a mai strîns Vintul pribeagul !
Rău mai e și plin de ură :
Cîntul tuturor îl fură !
Uite harpe, uite lire,
Uite flautul subțire...
Fluiere, din toată țara.
Printre ele, și vioara.

Greierel o ia, o vede,
Și parcă nu-i vine-a crede.
Lăcrimă și mulțămi:
— Cri ! cri ! cri !
Cri ! cri ! cri !
Și-și luă (cercîndu-și struna)
Rămas bun, pe totdeauna.
Un salut, și să te ții !...
Se opri către cîmpii !...
Florile în drum răsar
Ura ! O să cînte iar...
Gizele l-or asculta
Și pe urmă... l-or ierta...

Dar ce şuier s-a stîrnit ?
Vîntul Rău creştea zburlit
Cu scaieţii prinşi în barbă,
Peste gene, smoc de iarbă,
Lungă mantie de praf,
Şi pe cap cu ţurţuri-vraf.
Şi venea, venea, venea,
Frig şi foc pe nări zvîrlea
Şi pe Greier mi-l prindea.
Faţa scofilcită-şi supse,
Scripca în fărîme-o rupse;
O ridică pînă-n nori,
Şi-o aruncă-n patru zări.
Iar pe Greier, cu necaz,
Mi-l plesneşte pe obraz,
Pe obraz şi pe grumaz,
Şi-n virtejuri mari rotind
Piere Vîntul vîjîind.

★

Lîngă marginea de lac,
Pui de Greier sta buimac :
— Ce să fac? Ce să mă fac?
Pe gingăanii cum le-mpac ?

Astă-toamnă hohoteam,
N-aveam zor, mă sumețeam,
Ce mă-șteaptă, nu știam !
Cite-apoi am pățimit !...
Iar cu scripca... s-a sfârșit !
Cum să mai îmi cer iertare ?
Să mai cînt la vreo serbare ?
Nu mai e nici o scăpare...

★

Dar în zbor sosi acuş
Sprinten micul Cărbuş
Cu ilice cafenii,
Și pe cap două tichii.
Și-ntrebatu-l-a-ntrebare :
— Pui de Greier, mi te doare ?
De rușine bietul pui
Tăce mîlc. Ce poți să spui ?
Știe bine vina lui.
Plinge-s-ar, dar să se plîngă,
Cînd i-a fost mîntea nătingă ?
Gizele s-au miniat
Astă-toamnă ! N-au uitat !
...Însă gîza cu ilic
Îl și mîngie un pic !

Și dă sfoară-n toată țara,
Că și-a prăpădit vioara
Bietul Pui, fără de părinți,
Și-o să-și iasă acum din minți.

★

Cum aud gingăniile,
Pozna și pășuniile
Greierelului semeț
Și că scripca lui de preț
Prins-a să se spulbere,
O pornesc prin pulbere,
Și prin ierburi, și prin fin,
Prunc, și tânăr, și bătrîn,
Și prin frunze și prin flori,
Pină peste mări și țări,
Și din prinț pia-la nămiezi
Măre, doamne, ce să vezi ?
Un Buhai și o Rădașcă
Înhămați trag la caleașcă.
În caleașcă, adunate,
Fețele viorii toate !

Coarda Sol și coarda Re,
Vin cu Libelulele.
La și Mi, vibrind în aer,
Prinse-s de Ilene-n caer.
Cuiele de abanos,
Pureci verzi le-mping pe jos.
Iar Călușul
Și Prăgușul
Le aduce Cărăbușul.
(Fuge c-a uitat arcușul !)
Tii ! Furnica cea cuminte
Pune șorțul dinainte !
Cere ceară la Albine.
Matca lor, cu faguri vine.
Chiar Țințarul iscusit
Se apucă de lipit,
Carii, toți de ciocănit.
Până când se lasă seara,
Gata e, la loc, vioara !

Ce minune ! — Cri ! cri ! cri !
Gize dragi, n-oi mai greși !

★

Iar acum sub clar de lună,
Ce mai haz, ce voie bună !
Prin tufișuri, prin răzoare,
Trece-abia suflind o boare.
Cariul sună viu din toacă
Cheamă gizele la clacă.

★

Murmurul s-a și zvonit
Cînd, Lăcustele-au sosit
Nasdincorn, în graba mare,
Scaun dă la fiecare.
Trei ilene
Torc alene,
Și se uită pe sub gene,
În război,
Țese un roi
De Păienjeni, pînze noi.
Croitori, catrințe cos,
Licurici calcă frumos.
Harnicele Gărgărițe
Se pripesc lucrînd alțițe.
Tot Furnica ia aminte
Să aducă-n blid plăcinte
Și licoare de nectar.
Fluturii toarnă-n pahar.
(Gizele să ospăteze,
Să ciocnească, să ureze.)

★

Dar pe marginea de lac
Ce se-aude? Toate tac.
Lunca largă amuți.
— Cri... cri... cri...
Cri... cri... cri...
Greierel —

incetinel —

Tremurînd de sfîciune,
Trece-arcușul peste strune.
De-astă-toamnă n-a cîntat.
Doamne, de n-ar fi uitat!...
Și deodată-ncepe lin,
Cîntul vechi și cristalin.
Firul fraged se mlădie,
Curge plin de bucurie.
— Cri!... Cri-Cri!...
Cri!... Cri-Cri!...
Flori albastre cad pe gînduri
Și se pleacă, rînduri, rînduri.

Gene lungi pe ochi coboară.
Macii rumeni se-nfioară.
Iarba nu se mai clinti.
— Cri !... Cri-Cri !...
Cri !... Cri-Cri !...
Se avintă-apoi în cor
Lumea mică-a gîzelor.
(Furnicar de gîze mii —
Cîte s-au gătit cu ii !)
Brotăceii le dau tonul
Și Bondarii țin isonul.
Un Buhai
Zice din nai,
Zumzuie-ntregu-alai.

★

Și-au cîntat, au tot cîntat...
Fluturii au tot jucat...
Luna s-a oprit în loc,
Și-ar fi vrut să intre-n joc :
N-avea fotă și cojoc !

